

РОЗОВА ПРИКАЗКА

Едно момиченце седяло на прозореца и гледало как навън вали сняг. Било му скучно и тъжно, защото нямало с кого да си играе.

Изведнъж скочило и както било с розовата си рокличка и розовите пантофки, излязло през вратата. Майка му готвела в кухнята и не го усетила. Стъпило в двора и пантофките му се напълнили с бял, пухкав сняг.

— Уф — казало момиченцето — Защо не дойде по-бързо пролетта?

Докато изрече своето желание, дърветата се покрили с нежни розови цветове, зелените листенца подали главичките си зад тях, а нежна тревичка никнела под краката им. „Какво чудо“, отворило очи то и продължило пътя си. Компания му правела кокошчицата, която била излязла от курника, заедно с малките си пиленца.

Вървяло момиченцето и стигнало до морето.

„Защо не е лято“ — казало си то и вместо розовата рокля се озовало облечено в розов бански и розов пояс. Скочило в морето и заплувало. След това излязло от водата и понеже било много гладно си пожелало да е есен и да има много плодове.

И както се редуват всичките сезони, дошла и зимата. То се върнало вкъщи, седнало на топло до печката, включило телевизора и се загледало.

Изведнъж от телевизора изскочил палячо. Той имал звънчета на главата, зазвънял с тях и зазвучала вълшебна музика. Палячото поканил момиченцето на танц и затанцували. Тя усетила как се понася с него към небето, все по-високо и по-високо, докато не се превърнала в малка розова звездичка.

Казала „Здравей“ на Луната, поздравила Слънцето, което изгряло на сутринта, то спуснало лъчите си като люлка, момиченцето се полюляло на тях, а когато му омръзнало, се върнало в своята стаичка, целунало майка си и тя му казала „Добро утро, моя розова звездичке“.

Колко „розови словосъчетания“ откри?

Очаквам твоите розови словосъчетания...

